

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG PRAVA
POČINJENA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVJEDOKA

PODACI O SVJEDOKU:

Prezime: ISAKOVIĆ, (oženjen Nadom)
Ime: Alija Ime oca: Salko
Nadimak/pseudonim: nema
Adresa: Fra Andela Zvizdanovića 2/2, Sarajevo.
Datum rođenja: 10. 8. 1939.
Pol: muški
Nacionalnost: bosanski Musliman
Vjeroispovijest: musliman
Trenutno zanimanje: penzioner Prethodno: nastavnik
Jezik/jezici koje govori: bosanski
Jezik/jezici koje piše (ako se razlikuje od navedenih): bosanski
Datum razgovora: 22. januar 1999.
Razgovor vodio: Jonathan Tait-Harris
Prevodilac: Kanita Halilović
Jezici korišteni u toku razgovora: bosanski i engleski
Imena svih osoba prisutnih tokom razgovora: Alija Isaković, Jonathan Tait-Harris i
Kanita Halilović.

Potpis/potpisano./

IZJAVA SVJEDOKA

Ranije sam dao izjavu bosanskim vlastima 30. marta 1993. Bilo je to ubrzo nakon što sam pušten iz srpskog zatočeništva.

Danas sam ponovo pročitao tu izjavu jer mi je predočen dokument čije su stranice obilježene od 00254438 do 00254443. Mogu da kažem da je to moja ranija izjava i da su potpisi i parafi na ispravkama oni koje sam ja u to vrijeme stavio.

Sadržaj te izjave je potpuno tačan. Da bih to potvrdio, ponovo sam potpisao i stavio datum na svaku stranicu.

U vrijeme kad sam dao tu izjavu još sam bio pod snažnim šokom, i s vremenom sam se sjetio stvari koje su se desile s puno više detalja.

Kao što je izjavljeno, sve je bilo u redu i vlast u Rogatici bila je ravnopravno podijeljena među raznim strankama, dok SDS nije počeo da preuzima moć. Tada se sloga počela raspadati.

U jednom trenutku je formiran krizni odbor. Nusret Agić bio je u tom odboru predstavnik Muslimana, ali nije mogao ništa da uradi. Srbi bi naprosto nadglasali svaku njegovu odluku. Bio je nemoćan.

Bio sam svjestan postepenog naoružavanja lokalnog srpskog stanovništva. Svi smo znali da se to dešava, ali radilo se potajno, noću.

JNA je davala oružje. Njihovi pokušaji da to ostane u tajnosti bili su besmisleni jer čim bi Srbi dobili oružje, otvoreno bi šetali po gradu sa svojim automatskim puškama.

Niko osim Srba nije bio naoružan ni u kom trenutku.

Od kraja 1991. do početka samog sukoba jedinice JNA prolazile bi kroz Rogaticu u svojim oklopljenim kolima i dok bi tako prolazili nasumce bi pucali u muslimanske kuće. Naročito bi pucali na džamije u gradu. Ciljali su isključivo muslimansku svojinu i nijednu drugu.

Bilo je to tako čudno. Čak mi je poznato da su srpskim staricama izdavali mašinke.

Iako su napadi bili usmjereni protiv svojine, psihološki efekt na muslimansko stanovništvo bio je golem. Naoružavanje Srba kao i ostali slični faktori vrlo su nas uznemirili i uplašili. Ne sumnjam da je to uznemiravanje bilo dio složenog plana koji nas je pripremao za teror i nasilje koji su uslijedili.

Srbima je trebalo da stvore tu atmosferu straha i razdora prije nego počnu pravo preuzimanje vlasti u našim gradovima.

Prije rata JNA nije bila prisutna u Rogatici. Najbliže baze nalazile su se u Han Pijesku i Višegradu. U tim kasarnama bili su vojnici iz čitave Jugoslavije. U januaru 1992. vozilo JNA pokupilo je u gradu dvojicu rezervnih oficira JNA, Peru Jesića i Radomira Bukvu, i odvezlo ih u kasarnu JNA. Ne mogu da kažem zašto, ali mogu

samo pretpostaviti da je to bilo zbog učestvovanja u postepenom srpskom preuzimanju vlasti.

Uz to gomilanje srpskih snaga, bilo je i mobilizacije za rat u Hrvatskoj. Svi osim Srba su odbijali da idu i to je dovelo do još veće napetosti među stranama.

Znam za postojanje spiska vojnih obveznika u zgradi opštine Rogatica. Jednog dana je jedinica srpskih vojnika iz kasarne Han Pijesak došla po taj spisak. Spisak je bio sakriven i oni nisu mogli da ga uzmu. Kao posljedica toga, izbio je manje puškaranje između srpskih vojnika i muslimanske policije.

Znam da je muslimanski policajac bio ranjen u toj akciji.

Početkom 1992, Srbi su blokirali grad Rogaticu oklopnim vozilima i tenkovima kojima su formirali obruč.

Muslimanima nije bilo dozvoljeno da se kreću, i postali smo zatočnici u svojim vlastitim domovima.

Srbi su imali potpunu kontrolu nad svime. Naše telefonske linije su odsječene, a snabdijevanje komunalijama je prekinuto. Istovremeno su srpske obitelji počele da odlaze iz grada pod izlikom da idu u posjet rođacima u obližnjim srpskim područjima. Bio je to još jedan glasnik sudbine i svi smo znali da nam se nešto strašno sprema. Ništa nismo mogli učiniti. Bili smo obični zarobljenici, u klopci i bez ikakvih alternativa.

Kada bi nam Srbi učinili neko zlo, nije bilo nikoga tko je imao moć da poduzme neku akciju. Muslimanska policija uspjela je da dođe do nešto oružja i pobjegne u šumu, a srpska policija koja je ostala bila je zauzeta krađom i pljačkanjem ljudi, i tko ih je mogao uhapsiti.

U maju 1992. granate su počele pluštati na Rogaticu. Baražna paljba je trajala 48 sati. Vatra je pljuštala po nama sa svih strana, iz minobacača, protu-avionskih topova, tenkova, artiljerije i teških mitraljeza. I ja sam nekoć bio u JNA i znam da razlikujem razne vrste oružja.

Dok je to trajalo, došlo je do potresa. Bio je to potres, a ne eksplozija. Kasnije sam čuo da su ga osjetili posvuda uokolo. Kako je došlo do potresa, ljudi su morali da napuste podrum i iziđu na ulice. Niko nije htio da bude živ zakopan, pa su ljudi izišli na ulice.

Taj izlazak ljudi na ulice morao se jasno vidjeti sa srpskih položaja. Znali smo da smo postali mete, jer su srpska vatra i granatiranje postali intenzivniji u tom trenutku. Ljudi su se skupili na trgu i granate su počele padati po njima. Jedan mladi momak je ubijen, a troje ljudi je ranjeno. Bilo je vjerojatno i drugih, ali ne znam tačno. Bio je to haos.

Bilo je to usred bijela dana i vidljivost je bila dobra. Bili smo izloženi direktnoj i indirektnoj vatri i tko god da je okidao oroz morao je vidjeti na nišanu da puca na nenaoružane civile uključujući žene i djecu. Nije moglo biti zabune da se radi o bilo kakvoj vojnoj meti.

To nije bilo ništa drugo do pokušaj masovnog ubistva.

Čim je počelo, potrčali smo prema zaklonima u podrumima.

Dolazak tenkova i oklopnih vozila u grad postao je svakodnevni događaj. Posvuda bi pucali iz svih glavnih topova na muslimanske kuće i džamije. Jednog dana, jedno oklopno vozilo se provezlo ulicom pucajući na izloge. Pucalo se i u jednu radnju s odjećom i izlog je razbijen. Iz nekog razloga, neki muslimanski dječaci uzeli su pet ili šest lutki iz izloga i poredali ih uspravno ispred džamije. Usred tog terora, bilo je prilično zabavno vidjeti kako su se Srbi zbunili i uzeli oklopno vozilo kako bi iz mitraljeza pobili postavljene lutke. Razgovarao sam sa dječacima koji su to uradili. /Onaj s kojim sam razgovarao/ zvao se Adonis Mladenović. Ne znam jesu li Srbi otkrili što je uradio, ali su ga Srbi kasnije odveli i nikad više nije viđen.

Dok smo mi bili u podrumima tenkovi su počeli pucati u podrum da nas pokušaju istjerati. Nismo ni na koji način pružali otpor. Nismo mogli. Samo smo se skrivali pokušavajući da izbjegnemo zarobljeništvo i smrt.

U jednom času, jedan tenk je pucao direktno u podrum u kojem sam ja bio. Podrumi nisu potpuno pod zemljom, pa je tenk imao u što pucati. Kada je projektil udario mislio sam da je atomska bomba eksplodirala pored mene. Tako je bilo glasno. Srećom po nas, Srbi su promašili dio u kom smo se mi nalazili. Bili smo zaglušeni i u šoku, ali nitko nije bio povrijeđen.

Kako se to nastavilo, bilo je zatišja kada bi Srbi objavljivali kako nam nitko neće nauditi ako izidemo. Malo pomalo i grupu po grupu, ljudi su izišli iz svojih skrovišta i počelo je sakupljanje Muslimana.

Upotrebljavali su i policijske pse i vatru da istjeraju ljude iz zgrada. Naročito sam svojim očima vidio srpske vojnike kako nose na leđima velike cilindre za tečnost. Upotrebljavali su ih da uštrcaju neku vrstu hemikalija u zgrade. Zatim bi ispalili zapaljivi projektil u zgradu kako bi upalili hemikaliju. Vatra koja bi uslijedila natjerala bi Muslimane da izidu na otvoreno gdje bi bili pohvatani.

Ja sam bio uhvaćen i prvo sam odveden u lokalnu gimnaziju, nisam siguran kako se zvala, ali bila je jedina.

To je mjesto pripremljeno za naš dolazak. Držali su nas u razredima, u užasnim uslovima. Morali smo kuhati za sebe i upotrebljavati školski klozet, no komfor je bio gotovo nikakav.

Za vrijeme mog zatočeništva u tom objektu, Srbi su uzeli muškarce da im služe kao ljudski štit. Mislim da su trebali biti upotrijebljeni da bi spasili oštećen srpski tenk.

Takođe su upotrebljavali Muslimane da izvode zadatke kojih su se sami plašili, iako, s obzirom na to da su imali potpunu kontrolu nad gradom, ne vidim čega su imali da se plaše. Možda su mislili da bi moglo biti manjih džepova muslimanskog otpora.

Ostao sam u školi od 10. juna do 5. augusta kada sam odveden u logor na poljoprivrednom dobru pored Rogatice. Neke štale za stoku pretvorene su u zatvorske zgrade.

Ovo je mjesto unaprijed pripremljeno: prozori su zapečaćeni i uredene su prostorije za administraciju.

Kao što sam opisao u svojoj ranijoj izjavi, batinanje je bilo uobičajeno i ljudi su umirali od posljedica udaraca.

Dok sam bio u tom logoru, moj sin je odveden s drugima da služi kao ljudski štit. Nije se vratio i mislimo da je mrtav.

Takođe znam da su odvodili žene, ali ne mogu ništa da kažem o njihovoj sudbini.

Redovito su nas batinali u zgradi, ali kad bi nam rekli da treba da idemo u ured, znali smo da će batinanje biti tako teško da će nas na povratku morati nositi. Ljudi su umirali od tog batinanja.

Ja lično nisam vidio silovanja.

Do 1. novembra Srbi su nas čuvali u policijskim uniformama. Nakon toga su ih zamijenili srpski vojnici. Nazivali su se četnicima. Takođe znam da je bilo posjeta oficira iz Srbije. To su bili redovni oficiri JNA.

U svojoj ranijoj izjavi spomenuo sam da me tukao Vinko Bojić. Tog čovjeka sam poznao kao kriminalca i konobara. Jednom prilikom me je tukao u uredu i tad mi je počeo objašnjavati kako je radio u restoranu na Palama. Rekao je kako je Radovan Karadžić tamo bio stalan gost, i da ga je on naučio kako da bije Turke. Psovao me i rekao da je on Karadžićev vojnik.

Ne mogu da kažem da li je on ikad upoznao Karadžića, naravno, ali je sigurno da je Bojić htio da ja vjerujem da on izvršava Karadžićevu volju.

Ostao sam u tom zatočeničkom logoru do svoje razmjene 16. 3. 1993.

Nakon toga prebačen sam u Sarajevo. Tamo, na području Trebevića, vidio sam nešto što mi se činilo neobičnim prizorom. Vidio sam četiri bijela osnovna borbena tenka za koje sam mislio da pripadaju UNPROFOR-u. Nalazili su se u blizini tri srpska tenka. Njihovi glavni topovi bili su usmjereni prema Sarajevu.

Kasnije kada sam razgovarao s nekim iz bosanske vojske rekao mi je da UNPROFOR nema nikakvih tenkova u tom području. To se činilo čudno.

Takođe ću dodati da su Šešelji i njegove pristalice bili uključeni u preuzimanje vlasti u Rogatici. Uselili su se u kasarnu JNA nekoliko nedjelja prije napada. JNA ih je potpuno opremila i imali su sve što i redovna vojska.

Znam da su Srbi buldožerom sraznili sa zemljom sve džamije u Rogatici. Njihovi su vjerski objekti ostali neoštećeni.

Pitali su me da li je ikoji Srbin, bilo kog čina, pokazao imalo ljubaznosti ili milosti prema meni. Nije. Dok sam bio u zatočeničkim logorima, Srbi su dolazili da nas gledaju kao da smo životinje u zoološkom vrtu. Riječ 'ponižavajuće' ne opisuje dovoljno snažno kakav je to bio osjećaj.

Kao sažetak, sva ta muka, moja i ostalih Muslimana iz Rogatice, ne bi bila moguća da nije bila posrijedi dobro pripremljena i izvršena vojna operacija. Srpsko vodstvo namjestilo je i manipuliralo situaciju tako da nismo imali mogućnosti da joj se odupremo niti da je izbjegnemo. Bili smo nemoćni.

/potpisano/

POTVRDA SVJEDOKA

Izjava mi je glasno pročitana na bosanskom jeziku i sadrži sve što sam rekao po svom znanju i sjećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svjestan sam da se može upotrijebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991., kao i da mogu biti pozvan da javno svjedočim pred Sudom.

Potpis: /potpisano/

Datum: 22. 1. 1999.

POTVRDA PREVODIOCA

Ja, Kanita Halilović, prevodilac, potvrđujem sljedeće:

- 1) Odgovarajuće sam kvalifikovana i ovlaštena od strane Sekretarijata Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. da prevodim sa bosanskog jezika na engleski jezik, kao i s engleskog na bosanski jezik.
- 2) Alija Isaković mi je dao do znanja da govori i razumije bosanski jezik.
- 3) Gore navedenu izjavu sam usmeno prevela s engleskog na bosanski jezik u prisustvu Alije Isakovića koji je, po svemu sudeći, čuo i razumio prijevod ove izjave.
- 4) Alija Isaković je potvrdio da su, po njegovom znanju i sjećanju, činjenice i ostalo navedeno u ovoj izjavi istinite, onako kako sam ih prevela, što je potvrdio svojeručnim potpisom na za to predviđenom mjestu.

Datum: 22/1/1999

Potpis: /potpisano/

Republika Bosna i Hercegovina
MINISTARSTVO UNUTRAŠNJIH POSLOVA
CENTAR SLUŽBI BEZBJEDNOSTI
S A R A J E V O
SEKTOR SDB

00254438

Broj:
Dana, 30.03.1993.godine

Z A P I S N I K

Gradjanin ISAKOVIĆ ALIJA, sin Saliha i majke Mejre djevojačko Jusupović, rođen 10.8.1939.godine u Rogatici, JMB 1008939173239, po zanimanju nastavnik, razredne nastave, bio zaposlen u OŠ "Ragib Džindo" u Rogatici, stalno nastanjen u Rogatici ulica Trg Djure Pucara Starog broj 5, a privremeno, kao izbjeglica u Sarajevu, ulica Kalemova broj 4 (stan Knežević Banka) je dana 30.3.1993.godine u prostorijama CSB Sarajevo ovlaštenim službenim licima u smislu člana 151. ZKP-a dao sljedeću:

I Z J A V U

Prije početka rata u BiH u Rogatici su SDA i SDS vršili pregovore o podjeli SO, SUP-a i drugih organa vlasti u Opštini i ta podjela je dosta mirno i bez većih ekscesa i izvršena. Zbog toga se mislilo da ovdje sukoba neće biti i vjerovalo se da je ova podjela značila miran rasplet krize. Zato i jeste toliko Muslimana ostalo u Rogatici.

Medjutim, još dok su ti pregovori trajali vojska je naoružavala srpska sela oko Rogatice i Srbe u samoj Rogatici. Pričala mi je supruga Bećira Ramovića iz sela Seljani, čijeg se imena sada ne mogu sjetiti, da je vojska noću dovozila i Srbima dijelila oružje i da je to trajalo danima. Svi su Srbi u Rogatici i u selima oko Rogatice još prije početka rata bili naoružani automatskim oružjem bivše JNA, i to bukvalno svi. Čak su i babe od 60, 70 godina nosile automatske puške u cekerima. Rajko Kušić je bio na Borikama formirao četničke jedinice koje su tamo vježbale i pripremale se za ovo što će uskoro uslijediti. Imali su šarene uniforme, a od vojske su dobili i tenkove, transporte-

Alija

22.1.99.
Alija

re, sredstva za vezu, sanitetska i druga vozila i dr.

Odjednom su, početkom aprila bez vidljivog razloga, otpočele srpske barikade prema Sarajevu, Borikama i Goraždu, a uskoro iza toga, 22.5.1992.godine uslijedilo je i prvo granatiranje Rogatice, iznenadno, bez ikakve najave i razloga. Prije toga je opštinska vlast, odnosno Muslimani iz vlasti Rogatice, napustili su Rogaticu u pravcu Čadovine i Medjidje, ostavivši narod da se snalazi kako zna i umije. Na Pašić Kulu su se povukli i dijelovi TO i rezervne milicije Rogatice gdje su postavili barikade. Međutim, oni nisu bili bogzna kako naoružani i svaki put kada bi tuda nailazio Rajko Kušić sa svojim jedinicama, naši su se povlačili i propuštali ih da prodju.

Uglavnom, Rogatica je u četničke ruke pala bez ikakve borbe i otpora, bez i jednog opaljenog metka.

Muslimanska sela oko Rogatice su uskoro bila sva popaljena, Tičijak, Mala Žepa, Biljano Polje i Pašić Kula. Pričao mi je jedan čovjek iz Pašić Kule da je gledao kako mu četnici pale kuću. Prvo su iz jedne pumpe, slične onoj kojom se pršču voćnjaci, kroz prozore prskali unutrašnjost kuće, a onda su je gadjali zapaljivim mecima sve dok ne bi planula i izgorjela.

Ne sjećam se tačno koji je datum bio, ali znam da smo jednom prilikom, zbog vrlo jakog zemljotresa, svi izletjeli iz svojih stanova i kuća, da bi potom, dok smo bili napolju, otpočelo granatiranje Rogatice. Narod je pobjegao u podrume, a uskoro su se pojavili četnici koji su iz transporterera pozivali megafonima da izađjemo i uputimo se prema srednjoškolskom centru. Jedan od onih koji je bio na transporteru i megafonom pozivao narod bio je i Žika Novaković, za kojeg znam da je do rata radio u TPR-u, a inače je bio rodom odnekud iz Srbije. I ostali četnici su bili Rogatičani, od kojih su mnogi bili i moji učenici, međutim, ne mogu sada da im se sjetim imena.

U SŠC "Veljko Vlahović" bili smo zatočeni od 9. juna do 5. avgusta 1992. godine. Za to vrijeme smo, po nalogu četnika, čistili ulice po Rogatici, sredjivali im stanove, iznosili iz stanova i na kamione tovarili opljačkane stvari, a mlađji muškarcu su postavljali vreće sa pijeskom za mitraljeska gnijezda po višim zgradama. Petog avgusta su razdvojili žene od muška-

22.1.1997
Rajko Kušić

raca i kasnije sam saznao da je moja supruga razmjenjena u Sarajevu, dok su muškarci prebačeni u Rasadnik, tj. u upravnu zgradu tovilišta UPI-jevog poljoprivrednog dobra pored Rogatica. Glavni u tom zatvoru bio je Ljubinac Radisav zvani "Pjano" iz sela Seljani, a naš neposredni čuvar bio je Vojinović Mišo iz Plješevice. Njih dvojica su kao i ostali naši čuvari bili pripadnici tzv. srpske milicije. "Pjano" je 15. avgusta 1992. godine odveo negdje između 25-28 mlađih zatvorenika među kojima je bio i moj sin, za živi štit na područje Dubljeva, između sela Kosići, Dub i Brčigovo, a vratila su se njih četvorica: Jašarević Mujo i Mahir, Ramović Avde i Krajina Huso. Ostali su, pretpostavljam, ubijeni od strane četnika. Jednom sam pitao našeg čuvara Bojat Mileta šta je sa preostalim zatvoreniciima koji su odvedeni, a on je odgovorio da su u zatvoru u hotelu na Borikama i da popravljaju cestu. Međutim, mi više nikad ništa sa njih nismo čuli, tako da ja o svom sinu ni do danas nisam ništa saznao.

Batinjanje zatvorenika se odvijalo u jednoj prostoriji koja je bila pored prostorije u kojoj smo bili smješteni. Sjećam se da je jedne večeri skoro cijelu noć iz te prostorije dopirala buka i jauci. Ujutro je "Pjano" naredio Vatreš Enesu i meni da iskopamo grob, a kada smo to uradili, Mišo Vojinović nam je rekao da iz prostorije u kojoj su tukli zatvorenike iznesemo jedan leš i tu ga sahranimo. Kada smo ušli u tu prostoriju zatekli smo jeziv prizor. Unutra su bila dvojica zatvorenika od kojih je jedan bio mrtav. Bio je toliko pretučen da je to bila samo gomila krvi i mesa koju je bilo nemoguće propoznati i identifikovati. Jedino što smo na njemu mogli uočiti bile su hlače koje su inače nosili pripadnici rezervnog sastava milicije. Drugi zatvorenik bio je u još gore stanju, ali je tada bio živ, međutim i on je do sljedećeg dana preminuo. Obojica su, znači, umrli od batina, no nisam uspio doznati njihova imena.

Inače, pored "Pjane", zatvorenike su najviše zlostavljali i tukli Mišo Vojinović, Brdjanin, kojem ne znam ime i koji je prije rata bio milicioner u Rogatici i Šolaja koji je prije rata radio u "Sjemaču" (ne znam je li mu Šolaja prezime ili nadimak). Njih trojica su nas jednom tukli dva dana i dvije

Alyda

.. 22.1.1993 *Alyda*

00254441

- 4 -

noći neprestano. Mene je tada tukao Mišo Vojinović, inače moj bivši učenik, koji mi je udario više od 150 šamara, tako da mi je od tada sluh prilično oštećen.

Jednom su me tukli neki Rajak i neki Ikonid čija mi imena nisu poznata, a s njima su tada sjedili, pili rakiju i gledali kako me tuku Hurko Fejzo i Elvedina "Dina" Mušović. Fejzo i njegov sin Šefik su u naš zatvor dovedeni 16. avgusta 1992. godine i imali su povlašteni položaj. Njih nije niko tukao ni maltretirao. Sjećam se kada je jednom u zatvor došao Rajko Kušić on se srdačno pozdravio sa Fejzom.

1. novembra je došlo do smjene čuvara zatvora i tada su povučeni čuvari tzv. srpske milicije, a postavljeni oni u vojničkim uniformama. Za šefa je postavljen Bojat Mile koji nam je rekao da više neće biti zlostavljanja zatvorenika, ali se obo nastavilo. Bojat je nakon mjesec dana otišao sa te funkcije.

Jedan od najvećih batinaša nakon odlaska Bojata postaje Vinko Bojić koji je nosio uniformu vojnog policajca. On je koliko je meni poznato, ubio trojicu ljudi. Jednog je strijeljao, a dvojica su umrli od batina. Jedan od njih se zvao Branković Hrizo. Hurko Fejzo je, naime, rekao Vinku da je Hrizin sin u sastavu OS RBiH, pa je Vinko tukao Hrizu svaki dan toliko žestoko i nemilosrdno da je on nakon dvadesetak dana umro. Vinko je tukao i mene. Poseban mu je "specijalitet" bio da naredi zatvoreniku da legne na pod, a onda da skače po njemu. Meni je tako polomio šest rebara. Osim toga, velikim lovačkim nožem, oštrim kao britva, urezao mi je krst na prsima, a upaljene cigarete mi je gurao u uši po kojima me je i tukao ne bi li mo još više sluh oštetiio. Čutarija Bediru je urezao oko 30 krstova svuda po tijelu, pržio ga cigaretama, čupao mu zube, skakao po njemu, a jednom ga je natjerao da pruguta dva metka.

Vinko je i drugim četnicima puštao da nas tuku i oni su nas posebno zlostavljali kada bi nako od njihovih saboraca poginuo u borbama sa našim jedinicama. Od čuvara su nas, pored Vinka, najviše tukli Vinkov brat kojem ne znam ime, Planojević Branko i Sorak kojem također ne znam ime, ali znam da je iz sela Guždelji.

27. 1. 1997.

Pored Hurko Fejze, sina mu Šefika i Elvedine Mušović o kojima sam već govorio, sa četnicima je saradjivao još jedan broj Muslimana iz Rogatice i okolnih sela.

Tako je stariji sin Hodžić Omera nakon odsluženja vojnog roka ostao u Banja Luci gdje se aktivirao u Vojnoj policiji bivše JNA u čijem sastavu je i dan danas. Porodica Hodžić Omera je imala povlašten status, ostali su da žive u Rogatici, a pričalo se da se Omerova supruga Fadila prekrstila. Pašić Midhat je također ostao u Rogatici sa suprugom i dva sina. Za njegovog mlađeg sina se pričalo da je vidjen u četničkoj uniformi, a ja sam starijeg lično vidio kada je dolazio u zatvor i četnicima popravljao automobile. On nije bio u uniformi. U Rogatici su, sa povlaštenim statusom, ostali da žive i Šoško Kemal sa porodicom i Šišić Fadil sa porodicom. Kemal je imao bruh i rijetko je izlazio iz kuće, ali njegova supruga Hava, zvana "Cica", sasvim se slobodno kretala.

Kada sam ja došao u zatvor u Rasadniku tamo su već bili Muftić Rusmir zv. "Rusmo" i neki Mladen kojem ne znam ime, ali znam da je po nacionalnosti Hrvat i da je prije rata bio zaposlen kao konduker. Za njih dvojicu se pričalo da su u sastavu četničkih jedinica učestvovali u napadu na naselje Gračanicu što je Rusmir i potvrdjivao, ali je tvrdio da mu je tom prilikom puška bila prazna i da nije pucao. Kada je jednom prilikom u zatvor dolazio Rajko Kušić, on je Rusmiru rekao: "Ti si bio u našoj vojsci, ti ćeš živjeti u Jugoslaviji".

O mojoj skorašnjoj razmjeni informisao me je Lazar Veselinović, koji je bio istražni sudija u tom zatvoru i koji je, inače, nosio uniformu sa bijelim opasačem. Od tog momenta je i moj status potpuno promjenjen. Lazar mi persira, razgovara sa mnom kao sa sebi ravnim, a petnaest dana nakon toga posjećuje me i njegova supruga koja je spominjala kako su naše porodice bile nekada bliske i koja je, između ostalog, mene "kao prosvjetnog radnika" pitala za neki savjet u vezi sa svojim sinom. Nakon toga je dolazila još jednom i, pored ostalog, dala mi i kutiju cigareta. U međuvremenu me pregledao ljekar, davali su mi i infuziju, poslali su automobil u Rogaticu po berberina da me ošiša, Vinko je naredio Hurko Fejzi da mi opere košulju i, uopšte, moj tretman sve do same razmjene bio je za mene

Aly Olu

22. 1. 1997.
Aly Olu

ogromno iznenadjenje kada se ima u vidu šta sam sve do tada proživio. Moje je mišljenje da su svi ovi zlotvori, neuvjereni u svoju pobjedu, na ovaj način htjeli da prikupe koji pozitivan poen za budućnost.

Razmjenjen sam 16.3.1993.godine kod hotela Bristol za Knežević Danka čiji je otac živio u Rogatici. Dankov otac je iz Rogatice zajedno sa mnom u automobilu došao na Grbavicu kako bi prisustvovao ovoj razmjeni.

Dok smo se vozili prema Grbavici primjetio sam na Brusu četiri tenka obojena u bijelo sa oznakama UN. Mislio sam da su to tenkovi UNPROFOR-a, a kasnije sam u Sarajevu čuo da UNPROFOR nema tenkova. Od Brusu do Vraca sam pored puta vidio mnogobrojne rovove, grudobrane od zemlje i betonskih elemenata, a na Grbavici sam vidio četiri tenka koja su se upravo tada kretala u pravcu Vraca.

U razmjeni je sa četničke strane na Grbavici posredovao meni nepoznat čovjek u uniformi sa kapetanskim činovima, proćelav i sa bradom.

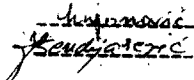
Izjavu sam glasno diktirao. U njoj je uneseno sve što sam izjavio, te je kao takvu prihvatam, što potvrđujem vlastoručnim potpisom. Takođe, izjavljujem da je odnos ovlaštenih službenih lica prema meni u vrijeme razgovora bio izuzetno korektan.

Izjavu dao:

Isaković Alija

Zapisničar:

Izjavu uzeli:

Kujundžević

22.1.93.g

